

Terék Anna

SZIBÉRIA

(részletek)

Az ablakon nem látni át
a vastag jégvirágtól.
A hó a párkány mélyedésében
fekszik, könyököl,
mintha lesné kintről a hideg,
nagy eres szemekkel,
hogy járkálok a túlfűtött lakásban
meztelenül.

*

Illeszthetetlen vagyok.

Három szoknya van rajtam.
Vizes kezeidet
nyugodtan töröld bele
a legfelsőbe.

Kékülnek a lábszáram,
a testem nem szokik hozzá
semmihez. Keresztbe
teszi magát nekem,
had küszködjek.

*

Nyáron is fázok.
A házban még júniusban is
olykor álomba fagyok.
A vérkeringésem elakad
a lábszáramban, és fáj.

Nyújtom az izmokat,
a szóeleji magánhangzókat,
és erőszakolom a kezembe
vissza a vödöröt,
mintha soha el sem
mentem volna innen.

*

Azt mondják, az apa jelenti
a gyerekeknek a hidat
a külvilág felé,
abból a fekete, mély gyomorból,
amivé az anyák
a családot teszik.

Ha tudtam volna szülni,
fiam lett volna
és mélyre nyeltem volna őt,
sokat ittam volna rá,
hogy víz alá merítsem azt
az utolsó, ingatag hidat is.

